RAVE-O-LUTION

FLORIN PÎTEA

Colaborator constant al revistei CPSFA, Florin Pîtea este asistent al Facultăţii de Engleză din Bucureşti şi pregăteşte apariţia primei sale cărţi, o culegere de povestiri, la o editură bucureşteană.

Vânătoarea de date e boală grea. Sigur, îţi trebuie scule serioase ca să ai cât de cât o şansă, iar majoritatea sculelor serioase au fost scoase în afara legii de bătrâneii ăia zaharisiţi de la Washington. Cum descoperă că ai sisteme ceva mai complicate decât un lacăt hardware, cum îţi lipesc eticheta cypherpunk. De-aia a devenit jenant de simplu să intri în băncile de date ale Pentagonului sau FBI-ului. Atât de simplu că nu se mai osteneşte nimeni să dea pe-acolo. E prea plictisitor.

Lumea bună se ocupă cu altceva. Se numeşte vânătoare de date şi are loc nonstop în reţea. Când erau ca mine, bătrânele mele aveau obiceiul să se încuie în camera lor şi să piardă nopţile căutând prin Internet tot felul de drăcii – pe vremea aia era mai mult text, eventual ceva poze şi secvenţe audio înfiorător de proaste. Săracele de ele trebuiau să se ferească de părinţii lor, nu cumva să-şi bage ăia nasul în ce accesau odraslele. De-asta zic că-ţi trebuie scule serioase. Pui frumos cognoboţii la lucru şi când vreunul din ăi bătrâni vrea să acceseze spaţiul tău virtual, te găseşte operând concentrat un model fractal pentru previziuni meteo sau altă chestie la fel de educativă. Dacă te-ntreabă ceva răspunzi, sau mai curând răspunde cognobotul care acţionează simularea. Desigur că tu eşti pe undeva între Bangkok şi Varşovia, urmărind un fragment din versiunea hipertext a memoriilor lui Vee Jay Slaughter, să zicem, dar ei nu trebuie să ştie asta.

În dimineaţa asta mama chiar mă găseşte lucrând ceva ce pare suficient de plictisitor ca să provină din reţeaua educaţională liceală. Fizic stăm în aceeaşi cameră toţi trei, numai că mama şi mami rareori au timp să se intereseze de soarta mea. Fac naveta virtuală la Osaka, respectiv Frankfurt, şi patronii parcă s-au vorbit să le ţină peste program aproape în fiecare zi.

Nu înţeleg la ce le-a mai trebuit un copil dacă tot n-au timp de el.

— Ce-i cu hexul ăsta împrăştiat pe-aici? zice mama uitându-se la pro-

gramul pe care-l doftoricesc.

— A strecurat profu' nişte greşeli şi trebuie să le dibuim, răspund eu cu juma' de gură, şi mă umflă râsul când mă gândesc că parc-aş fi o imitaţie nereuşită a cognobotului.

— Bine, vrăjitorule. Diseară vin târziu, că am de lucru la birou. Dacă ţi-e foame, vezi că a umplut mami frigiderul.

Nu-i mai răspund, absorbit, chipurile, de hexul la care lucram. Wetware Wizard suna destul de bine când l-am ales, dar în gura alor mele porecla are un aer penibil, infantil.

Hexul e o planşă de cybersurfing din Minsk, versiune shareware, pe care Spider şi cu mine am reproiectat-o pentru transputerele noastre. Cred că autorul ei ar avea de căutat mult şi bine până să găsească vreo urmă din programul original.

— O mai bibileşti mult?

Spider, fireşte. Nici până acum n-a învăţat să bată la uşă înainte să dea buzna.

Mai ales că spaţiul meu virtual are o uşă din lemn de nuc aşezată acolo special pentru Spider.

— De ce, a ta e gata?

— Am şi dat o tură cu ea.

Suni convins că mă abureşte, dar fac pe prostul.

— Unde-ai fost?

— La Stanford. Merge brici.

Aş putea să arunc o privire pe planşa lui şi cognoboţii mi-ar spune dacă are urme ale codurilor din Stanford sau nu, însă nu merită efortul.

— Mai avem timp s-ajungem la vânătoarea lui Vee Jay Slaughter?

— Dacă te mai mocăi mult, fireşte că nu.

Planşa de cybersurf chiar arată ca o planşă. Reţeaua e singurul loc unde mai poţi practica sportul ăsta. Oceanul era mult prea poluat pentru surfing cu mult înainte să mă fi născut eu, iar cei care s-au încăpăţânat să continue au căpătat amintiri frumoase, de la eczeme până la cancer de piele. Asta i-a convins pe doritori să se mute în ciberspaţiu.

Spider îşi apelează planşa, şi văd că nici de data asta n-a rezistat să nu pună pe ea tot felul de grafici 3D ale trupei Lethal Cobweb, care-o fac să semene cu un pom de Crăciun satanist proiectat în tunelul aerodinamic.

— Dă-i adresa.

Deschid în aer meniul cu adrese şi trec vârful degetelor prin şirul de alfanumerice al lui Vee Jay Slaughter. Planşa face un fast-forward prin câteva locuri din Action Net şi în cele din urmă împrejurul nostru se

încheagă pavilionul de vânătoare. E ca un puţ gigantic în ai cărui pereţi se deschid nişe hexagonale, un fagure construit de albine cu pasiunea secretă a topologiei. În mijlocul puţului ne aşteaptă Vee Jay ca un King Kong în frac şi cu joben, un Fred Astaire simian care i-ar putea fi partener de step Statuii Libertăţii. Uneori ia forma unui liliac enorm, alteori e o siluetă vag umană, construită din fractali, sau o sculptură din deşeuri industriale, caricatură a vreunei celebrităţi multimedia. Vocea, însă, e aceeaşi, iar jobenul şi fracul sunt nelipsite, turnate pe măsurile lui năstruşnice de un imposibil croitor-matemalician.

— Bine-aţi venit în Action Net, singurul loc unde puteţi găsi acţiune adevărată. Azi vă trimit la o vânătoare de gâşte sălbatice. Ştiţi cu toţii că s-au găsit clipuri compromiţătoare cu Anna Belle Huni, adică voi le-aţi găsit şi Vee Jay Slaughter le-a difuzat, spre încântarea fanilor ei din toată lumea. Nici n-aş fi crezut că se pot face atâtea lucruri în imponderabilitate. Dar acesta a fost numai începutul. În lume se află mai multe cópii ale clipurilor, şi nu mă refer numai la acelea pe care vi le-aţi tras pe şest de la Action Net, uitând de farsa aia jenantă numită legea copyrightului. Mă gândesc la cópii zăvorâte bine, ascunse sub maldăre de cifruri prin ţări care nu se feresc de criptarea datelor. Cópii la care nu poate ajunge nimeni.

Zâmbeşte, iar grimasa e neliniştitoare pe figura lui de gorilă.

— Nimeni în afară de voi. Deci, pentru abonaţii la Action Net, Vee Jay Slaughter are o ofertă specială: premiul întâi va consta dintr-o săptămână în compania Anna Bellei Hunt, în versiunea wetware a companiei suedeze Hot-to-Trot. Premiul doi: două săptămâni. Dacă mai găsiţi materiale compromiţătoare despre prezentatorii altor reţele, vă aştept pe linia fierbinte de la Action Net, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Aveţi trei ore, după care sezonul de vânătoare al gâsculiţelor se încheie.

Fagurele cilindric explodează cu încetinitorul, ca o staţie spaţială dinamitată, iar surferii se împrăştie în toate părţile. Numai că Spider şi cu mine n-avem timp să căscăm gura la ceilalţi surferi. Trecem prin zidurile de gheaţă ale arhivei 69 Net ca şi când nici n-ar fi, luăm copiile descoperite aseară de Silver Netsurfer şi ciupim adresa unui satelit camerunez care le transmite periodic pachete cu date ilicite. Cognobotul incorporat în planşă ne şopteşte că Anna Belle şi-a turnat clipul compromiţător în Lagrange Hive, dar montajul s-a făcut într-un studio din Calcutta.

— Mă ocup eu de Lagrange, zice Spider.

Matarjee Studio are un nivel al criptării destul de ridicat pentru India, însă planşa traversează protecţiile lor fără prea mari probleme. În trecere dau peste o spălătorie de date cu legături în Kuwait şi Malayezia, numai că

puţin îmi pasă, eu vreau clipul Anna Bellei şi repede, vă rog, dacă se poate. Cercetez rapid băncile lor de date şi înşfac tot materialul brut de la filmare, inclusiv bâlbele operatorilor şi indicaţiile de regie. Habar n-aveam că se poate spune „Aaaah” în treizeci şi şapte de feluri.

— Mai durează? zice Spider din spatele meu.

Planşa lui arată cam zdrenţuită după trecerea prin protecţiile orbitale, iar de graficile lui hidoase s-a ales praful. Păianjenul-mascotă al trupei Lethal Cobweb arată acum ca o haină de blană roasă de molii. Dar avem versiunea Lagrange a clipului.

Cu o sută de ani în urmă, o vânătoare de acest fel ar fi fost mult mai grea, dacă nu chiar imposibilă. Aşa, însă, totul se păstrează în cavernele memoriilor digitale, în servere pe care poate strănepoţi noştri or să trăiască să le vadă umplute până la refuz. Toate versiunile clipului făcut acum treizeci şi trei de ani de Anna Bella Hunt se găsesc în reţea, unde nimic nu se pierde, nimic nu se rătăceşte, totul se digitalizează.

Regizorul italian al clipului trăieşte în Caraibe din motive de taxe, aşa că Spider dă iama în computerul apartamentului său din Roma, iar eu fac slalom printre protecţiile avocaţilor caraibieni. Ne alegem cu încă patru versiuni ale materialului, împreună cu nişte secvenţe inedite care i-ar provoca un atac de inimă soţiei regizorului.

Luăm apoi la rând echipa de filmare şi descoperim mici variaţiuni pe aceeaşi temă. Cei mai mulţi dintre ei au adevărate colecţii de la filmările la care au participat, însă aproape toate feţele şi numele implicate s-au scufundat în uitare. Cognoboţii scanează tot din scurt şi pun la păstrare nişte fragmente cu personalităţi obscure din reţele de mâna a treia. Nu se ştie niciodată pe cine o să i se pună pata lui Vee Jay data viitoare. Îi dă mâna să scotocească în trecutul jenant al altora. El e un IA produs de Seiun şi n-a trebuit să călărească kilometri de canapele cu toţi producătorii multimedia ca să devină vedetă.

— Hai, că s-a făcut târziu, mă zoreşte Spider.

De la operator dăm o tură pe la avocaţii Anna Bellei şi, nici o surpriză, au şi ei câte un exemplar al clipului, chipurile ca să poată demonstra la proces că era trucat. Luăm în trecere şi nişte scheme pentru evaziuni fiscale, pe care Spider o să le difuzeze diseară în reţea. Îi verificăm şi rudele, producătorii primelor emisiuni, foştii colegi de liceu. Ne mai alegem cu câteva copii.

— Ne-o fi scăpat ceva?

— Nu ştiu. Vezi cât e ceasul, să nu întârziem.

Mai avem exact timpul necesar ca să ajungem înapoi la pavilion.

Nişele hexagonale gem de lume.

— Iată rezultatele concursului, bubuie vocea lui Vee Jay Slaughter.

Oricât de multă lume s-ar aduna în pavilionul de vânătoare, fiecare participant îl vede pe Vee Jay din faţă, cam de la nivelul pieptului. O şmecherie de software care ne face să ne simţim bine.

— Câte-am adunat?

Cognobotul numără versiunile clipului şi mi le afişează într-o fereastră care se deschide în aer (32), apoi se închide repede.

— Pe locul întâi Dervish D., cu treizeci şi trei de versiuni ale clipului Anna Bellei Hunt.

Deschid meniul pentru comunicare în mod vocal şi-l chem pe Dervish D.

— Unde l-ai găsit pe ultimul?

— La ea acasă, îmi răspunde dervişul.

Îmi vine să mă zgârii pe ochi.

— Pe locul al doilea, Data, Phreak, cu treizeci şi una de versiuni.

Cum adică treizeci şi una?

— Hei, Vee Jay, ţipă Spider, avem treizeci şi două!

Privirea lui Vee Jay se fixează asupra nişei noastre, ţintuindu-ne ca pe nişte gângănii într-un insectar.

— Wetware Wizard şi Spider sunt descalificaţi pentru că au lucrat împreună. Fiecare trebuia să caute pe cont propriu.

— Nu-i cinstit! protestează Spider.

Îl apuc de mânecă şi-l liniştesc:

— Ce pierzi, la urma urmei? Două săptămâni cu simularea Anna Bellei Hunt? O fi făcut-o apetisantă chirurgia estetică, dar e mai bătrână decât mama şi mami la un loc. Şi plicticoasă pe deasupra.

* * *

După ce ies din virtual mă duc la frigider să văd ce-a cumpărat mami. Cine semipreparate. Mami nu prea are imaginaţie şi mai e şi teribil de comodă. Încerc un pachet de biscuiţi şi nişte suc de cereale neacidulat. De semipreparate mi s-a luat.

Casa nu e cine ştie ce, de-aia nici nu prea stăm pe-aici. Nu din punct de vedere senzorial. Pe lângă pereţi s-au adunat şobolani de praf. Iar într-un colţ televizorul merge din inerţie, producând un zgomot slab pe care nu-l bagă nimeni în seamă. Mama taie în dreapta şi-n stânga, operând nişte programe virtuale, iar mami stă cuminte pe canapea, subvocalizând în germa-

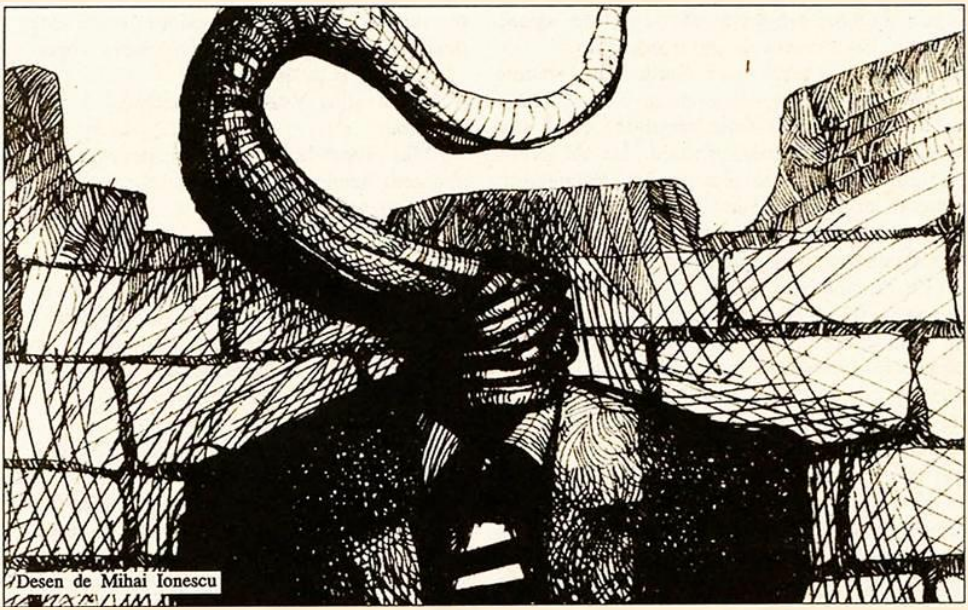
Desen de Mihai Ionescu

nă pentru un auditoriu aflat în cealaltă emisferă.

N-apuc să-nghit mai mult de doi biscuiţi când din transputer începe să iasă fum. Dacă l-aş opera numai eu. N-ar fi nici o tragedie, numai că mititelul face multitasking şi toată familia are nevoie de el. Durează niţel până se prind ale mele, dar într-un târziu mama iese din virtual şi se repede glonţ la mine. Mă zguduie de-mi zornăie biscuiţii în stomac, cu aerul că vrea să vadă cum le-ar sta pereţilor cu Wetware Wizard pe post de tapet.

— Îţi defulezi insatisfacţiile profesionale agresându-ţi copilul lipsit de apărare? O întreb între două reprize de zgâlţâieli. Am să mă plâng lucrătorilor sociali şi-am să cer protecţia municipalităţii.

Nici una dintre ele n-ar merge până acolo încât să mă lovească, dar povestea cu lucrătorii sociali le face întotdeauna să se mai potolească. Tribunalele au tendinţa să ia copiii de sub tutela părinţilor chiar şi în cazurile când aceştia îi agresează verbal.

— Copil lipsit de apărare, zice mama cu năduf. De-asta am primit un virus de la un birou de avocatură din Caraibe, pentru că Grace şi cu mine am născut şi crescut un copil lipsit de apărare.

Vrând-nevrând, mami a trebuit să iasă şi ea din conferinţa virtuală în care se afla şi încearcă fără prea mare succes să stingă transputerul. Cred că n-a mai rămas nimic care să poată fi reparat.

— O fi vreo eroare de adresă. Se-ntâmplă.

Mami ridică nasul din transputer şi se uită la mine fix, până mi se taie tot elanul.

— Chiar crezi că ne duci de nas pe mine şi pe Cynthia? Îţi închipui că n-am văzut în viaţa noastră o planşă de cybersurfing, sau că ne uităm la hex ca mâţa-n calendar? Programul pentru modificările tale genetice l-am scris direct în hex, dacă vrei să ştii. Aşa că nu-ncerca să ne abureşti cu erori de adresă şi alte gogoşi de-astea.

— La vârsta ta e jenant să te mai ţii de prostii pe Action Net; zice mama. Ai paişpe ani.

— Cinşpe luna viitoare.

— Cu atât mai rău dacă la aproape cincisprezece ani mai alergi prin reţea după tâmpeniile din tinereţe ale unei cotoroanţe care-a avut menopauza înainte să ne fi născut noi.

* * *

Mami şi mama au apucat ultimul tren pentru petrecerile alea stil vechi, de la sfârşitul secolului trecut. Se numeau raves şi erau organizate pe şest în spatii industriale. Să zicem că un tip se angaja paznic de noapte la un depozit aflat undeva la mama naibii, pe cine ştie ce platformă industrială aproape părăsită, unde patrulele de poliţie nu apar decât la televizor. Bucuria găştii lui: se duceau acolo grămadă, puneau muzici la greu şi, după ce luau amfetamine, ţopăiau până cădeau laţi. Oricine intra pe uşă era binevenit. Distracţia ţinea până răsufla ştirea şi apărea poliţia. Uneori dura şi o săptămână sau mai mult.

Mie însă şi ideea de-a pleca fizic de-acasă şi de-a mă întâlni cu o grămadă de străini într-o hală părăsită mi se pare neatrăgătoare. Sigur, în reţea mă întâlnesc zi de zi cu zeci de mii de tipi complet necunoscuţi, dar clenciul e că realitatea virtuală menţine între noi distanţa geografică. Şi cum o grămadă de alţi oameni care-şi petrec viaţa în reţea gândesc la fel ca mine, au început petrecerile stil nou. Raves s-au mutat şi ele în ciberspatiu. Rave-O-Lution.

Dau o tură pe la Spider. Spaţiul lui virtual e un fel de paradis pentru amatorii de Donjoane şi Dragoni, plin cu tot felul de vârcolaci, lilieci-vampir, ziduri de piatră mucegăită şi pânze de păianjen prăfuite. Prima dată când am fost aici mi s-a părut impresionant, mai ales că bună parte din arătările astea, au prostul obicei să-ţi sară înainte de după câte-un colţ sau

să te bată pe umăr când ţi-e lumea mai dragă. Dar cu timpul a început să mă calce pe nervi. Zidurile mă apasă, parcă nu pot respira în voie, iar cu toate bestiile alea care bântuie nu poţi sta de vorbă în linişte.

— Ce faci, Wizard? Mă întâmpină Spider de pe tron care arată magnific, cu cranii şi colţi şi gheare, dar e teribil de incomod.

În loc de răspuns scot o puşcă ridicol de mare, cu mai multe ţevi decât o întreagă rafinărie, şi reduc substanţial menajeria din castel. Sala se umple de fum, miros de carne arsă şi fragmente de creaturi împrăştiate uniform pe tavan şi pe pereţi.

— Ce te-a apucat, omule? Ai idee cât am muncit la grafica asta?

— Las' c-o ai tu salvată pe undeva. Spider, băiete, am crescut destul de mari ca să mergem la petreceri.

— Ai luat vreo substanţă ilegală? Mă întreabă el cu un aer circumspect. Nu-ţi mai place vânătoarea de date?

Arunc puşcociul cât colo, iar acesta dispare în aer.

— N-ai văzut ce figură ne-a făcut Vee Jay? Meritam premiul ăla, indiferent în ce consta.

— Dar ce distracţie poate fi la o petrecere? Ridică Spider din umeri.

— De ce te gândeşti la o singură petrecere? Nu ne ţine nimeni într-un singur loc din reţea. Putem să mergem la mai multe raves în acelaşi timp. Zeci. Sute. Trimitem cognoboţii să le găsească şi programăm planşele să ne ducă două-trei minute la fiecare, secvenţial sau aleatoriu.

Pe măsură ce prinde ideea, Spider e din ce în ce mai interesat.

— Merită încercat, zice el, încercând să pară detaşat.

* * *

La sfârşitul secolului trecut treaba cu petrecerea era destul de simplă. Te urcai în maşină, colindai cu geamurile deschise prin platformele industriale în descompunere şi te duceai oriunde auzeai muzică. În majoritatea cazurilor nu se deranja nimeni să te oprească la intrare şi să te-ntrebe de sănătate. În schimb, de cele mai multe ori te aştepta poliţia la ieşire, iar ăia aveau răbdare din belşug şi curiozitate aşijderea. Te luau la ei şi te întrebau pe îndelete de prafuri, de arme, de prieteni şi furnizori, până se-ndurau părinţii să achite cauţiunea şi să te scoată de-acolo.

Probabil că unii care-au ajuns prea des pe la secţie s-au gândit să taie accesul poliţiştilor la versiunea digitalizată a petrecerilor. Ideea era veche, dar de la denumiri înşelătoare gen *The Woodstock Music Arts and Fair: an Aquarian Exposition,* până la tehnicile de criptare utilizate pentru prote-

jarea unui rave din reţea, e cale lungă.

Spider şi cu mine ne-am chinuit jumătate de zi numai ca să-i dăm de urmă unei singure petreceri. Principiul criptării se numeşte umbră. Chiar şi camerele digitale răspândite în ariile urbane împart biţii înregistrării în două şiruri care sunt trimise la procuratură, respectiv la barou.

O infracţiune minoră, ca de exemplu ieşirea din zona în care domiciliezi, declanşează de obicei o reacţie automată. Dacă locuieşti în Beverly Hills, să zicem, în centrul auditiv îţi sunt trimise impulsuri neurale pe care le percepi drept vocea vedetei tale preferate susurând: „Vă recomandăm să nu vă aventuraţi în afara zonei de maximă securitate.” Cine are ghinionul să stea în Bronx şi vrea să se mute, încasează scurt o bombă logică wetware şi ajunge sub formă de piese de schimb în clinicile de stat.

Dacă însă are loc ceva mai acătării, de la jaf cu mână armată în sus, cele două umbre sunt puse laolaltă, biţii se întrepătrund ca zimţii unui fermoar şi toţi cei interesaţi, începând cu procuratura şi terminând cu presa, pot urmări tărăşenia în şase milioane de culori, cu sunet stereofonic digital. O plăcere pentru jurii.

Cu un transputer mai de doamne-ajută poţi intra în băncile de date şi sintetiza filmul care-ţi trebuie. Dar amatorii de raves îşi împart petrecerea virtuală în mult mai multe umbre, de la treizeci la cinci sute, pe care le trimit în cotloanele cele mai dubioase ale reţelei. Vrei să iei parte, foarte bine. Le găseşti pe toate, le asamblezi în ordinea care trebuie şi, dacă transputerul are procesoare suficient de avansate, poţi accesa petrecerea în timp real.

Până-ţi reuşeşte toată şmecheria îţi vine să te urci pe pereţi. Dar şi când îţi reuşeşte...

* * *

Aşa se face că Spider şi cu mine ne înfigem cu tot cu planşele de surf în mijlocul unei petreceri clasa una. Clipuri de la trei-patru duzini de formaţii, remixate şi distorsionate până la refuz, şi lume cât încape. Îmi dau seama, cuprins de jenă, că mulţi din cei de-aici ar putea câştiga detaşat concursurile lui Vee Jay Slaughter, însă nu se deranjează s-o facă pentru că e mult sub abilitatea lor. Ne agităm bine, urmând ritmul dominant, şi încercăm să ne obişnuim cu atmosfera. Mai rău e că până să ne dăm seama dacă partenerii de dans sunt persoane sau personaje din clipuri, ei oricum dispar şi sunt înlocuiţi de alţii.

— Merge, Wizard? mă întreabă Spider pe canalul audio.

— Merge, da' parcă lipseşte ceva.

N-am timp să mă lămuresc ce lipseşte, că dintr-o dată petrecerea se dizolvă într-un nor de paraziţi şi pârâit de electricitate statică.

— Ce-ai apăsat de data asta, moşule? pufneşte Spider exasperat.

— Ai să râzi, da' n-am apăsat nimic.

După câteva minute de gândire îi vine ideea salvatoare.

— Cât e ceasul, Wizard?

Deschid un meniu în aer, apelez ceasul.

— Şase fix.

— Atunci asta trebuie să fie. Ăştia schimbă codurile la oră fixă. Până nu le dibuim pe cele noi, adio petrecere.

Luăm toată treaba de la cap. O umbră de la Manila, alta de la Hanoi, una din Sao Paulo şi încă una din Cincinnatti. E al naibii de obositor să călătoreşti prin toată lumea, chiar dacă rămâi tot timpul pe loc.

— Vă mişcaţi greu de tot, măi băieţi.

Efigia virtuală care a apărut lângă noi în nodul de reţea de unde mai luam o umbră arată de parc-ar fi evadat dintr-un mediu manga. Accentul, însă, este inconfundabil. Fata-i de undeva din Midwest.

— Ne descurcăm destul de bine, mulţumesc, răspunde Spider pe un ton acru.

— Dacă n-ai încerca atât de tare să faci pe durul, ţi-aş da seturile de coduri şi orarul schimbării lor, continuă fata cu aceeaşi pronunţie leneşă. E păcat să vă pierdeţi timpul cu decriptarea, când am putea să ne distrăm împreună.

Ca să se afle-n treabă, Spider mai râcâie niţel gheaţa cu o unealtă soft-ware despre care ne-am lămurit de mult că nu-i bună de nimic. Ţesătura densă a codurilor e la fel de insensibilă ca înainte.

— Ăă... Mda, poate ne-ar ajuta.

Fără preaviz, spaţiul virtual se umple din nou cu agitaţia frenetică a petrecerii.

— Eu sunt Jackie, zice fata.

— De la Jacqueline?

— De la jack junkie. Haideţi, să vă prezint.

* * *

Am mai văzut coduri ciudate, dar ceea ce fac băieţii ăştia seamănă îndeaproape cu vrăjitoria. Au toate motivele. Trag pe şest date de ordinul

sutelor de terabiţi pe secundă din fiecare reţea multimedia de divertisment, adaugă propriile trăznăi lucrate pe sintetizatoare video şi audio, şi combină totul în mixaje năucitoare. Prin comparaţie, Vee Jay Slaughter pare un diletant. Aşa că e normal să se protejeze mai ceva ca o spălătorie de date.

Jackie ne prezintă în dreapta şi-n stânga, iar noi dăm din cap şi zâmbim ca idioţii până ne dor fălcile. Firește că nu pot reține atâtea nume, şi nici măcar nu-ncerc. Oricum, unul dintre cognoboţi nu uită nimic, aşa că n-are sens să mă agit degeaba. Ne alegem cu saluturi, zâmbete, câte un ghiont în coaste şi maldăre de invitaţii la alte petreceri. Înghesuiala e atât de mare că la un moment dat Spider şi Jackie dispar de lângă mine, iar eu rămân al nimănui, printre nişte măşti africane în culori acrilice. Mi-aş pune şi eu costumul mimetic irizat, dar nu se mai poartă aşa ceva de mai bine de trei săptămâni.

— Ai venit prima dată pe-aici, este?

O siluetă fluidă, dintr-un gel albastru, translucid.

— Sigur n-o să fie şi ultima.

— Şi stai aşa, pe uscat? Jumătate din distracţie se duce pe apa sâmbetei.

Trimit un cognobot să dea de urma tipului. Nu prea-mi fac iluzii c-o să reuşească, însă faptul că reprezentarea asta virtuală n-are nici un fel de faţă, nici măcar stilizată sau remodelată, mă calcă pe nervi.

— Cum adică pe uscat? întreb, prefăcându-mă că n-am înţeles.

— Hai, lasă vraja că nu ţine, mă dojeneşte omul fără faţă.

— Cu statul pe uscat?

— Cu cognobotul. Pe-aici nu se poartă treburi de-astea. Fiecare preferă să stea mai în umbră, mai ferit, fără să se afle cine e, unde stă şi-aşa mai departe. Vrei?

Aş trimite încă un cognobot, ba chiar şi un program mai agresiv care să-i dea de lucru, dar ceva îmi spune că n-ar fi chiar cea mai fericită idee. Pe de altă parte, oferta asta făcută cu atâta insistenţă mă agasează.

— Dacă se înghite, se fumează sau se injectează, poţi să-ţi bagi liniştit în fund toate dozele pe care le ai.

Izbucneşte în râs, iar hohotele trimit vălurele pe suprafaţa gelului.

— Nu e cazul. Chestiile alea se vând la colţ de stradă, nu prin reţea.

Se înşeală. Majoritatea vânzărilor de droguri se efectuează prin reţea, numai că n-am venit la petrecere să discut în contradictoriu. Cu asta mă ocup suficient acasă.

— Atunci ce e?

— Ceva atât de nou că deocamdată e încă legal. Cel puţin în statul

unde locuieşti, Wizard.

Cam asta ar fi cu anonimatul la petreceri.

— E ceva atât de nou că n-a primit încă nume?

— Wetstasy, zice omul fără faţă.

Da, într-adevăr nou. Wetstasy denumeşte o clasă de programe wetware care stimulează structurile neurale într-o manieră modelată după smart drugs. Ecstasy era LSD fără halucinaţii. Versiunea wetware oferă transa drogului fără drog.

— Şi cât m-ar costa câţiva giga, aşa, de încercare? întreb, mai mult de formă.

— Prima oară-i gratis, răspunde silueta din gel.

Neurologii de la Matsushita Institute for Technology apreciază că utilizarea îndelungată a programelor wetstasy poate duce la modificări ireversibile pe scoarţa cerebrală. Bănuiesc că totuşi le-au încercat şi ei înainte să-şi dea cu părerea.

— Atinge-mă, îi zic traficantului.

Silueta întinde către mine un fel de pseudopod gelatinos în vârful căruia sclipeşte o bijuterie multifaţetată, sclipind cu toată strălucirea seducătoare a studiourilor Walt Disney. Cuprind giuvaerul în palmă şi dau să mă îndepărtez, numai că gelul pseudopodului mi se prelinge împrejurul braţului şi-mi închide toată efigia virtuală într-un cocon albastru, lipicios.

— Ai dreptul să păstrezi tăcerea. Tot ceea ce vei spune poate fi folosit împotriva ta în instanţă...

Am auzit Miranda de atâtea ori, în tot felul de spectacole de doi bani, încât acum, când mi se recită pe bune – şi ceva îmi spune că nu e opera cuiva cu un simţ al umorului cu totul deplasat – cuvintele propriu-zise se dizolvă într-un fel de ceaţă.

— Sunt minor, papagalule.

— Am aflat asta la trei secunde după ce-am dat cu ochii de tine, Wizard, mă linişteşte vocea omului fără faţă. Oricum, asta nu te apără împotriva acuzaţiei de deţinere a unor programe halucinogene ilegale.

Încerc să apelez un cognobot, sau măcar să dau o comandă pentru ieşirea din realitatea virtuală, însă planşa de surf e împotmolită de-a binelea în gelul translucid. În nici una dintre expediţiile prin reţea – şi Vee Jay ştie că m-am strecurat prin locuri care de care mai dubioase – n-am întâlnit aşa ceva. Mă simt ca o vrabie încleiată. Deşi, probabil, vrăbiile au mai multă minte şi nu se lasă prinse chiar aşa, cu una, cu două.

Bătrânele mele or să facă urât de tot când or afla.

* * *

Am timp de gândire berechet în modulul de stază informatică. Aşa se numeşte oficial chestia asta gelatinoasă în care m-am lăsat prins. Face parte din procedura standard împotriva infracţiunilor informatice, unde toată treaba, de la arestare până la detenţie, are loc în realitatea virtuală. Spaţiul din închisorile reale a încetat de mult să mai fie suficient de încăpător.

Nu mai am acces la mediul rave, în schimb programatorilor de la poliţie li s-a părut amuzant să introducă un documentar despre consecinţele de tot felul ale utilizării substanţelor şi programelor halucinogene. După ce-l îndur cu stoicism, mă bucur când rulează genericul. Apoi, spre disperarea mea, documentarul se reia.

Am să depun o plângere la Amnesty International.

Încep să mă gândesc deja la o formulare adecvată când gelul zboară în ţăndări, iar Spider şi Jackie mă înhaţă şi mă duc cu ei într-o serie de translaţii prin reţea care-mi taie răsuflarea.

— Eşti teafăr? întreabă Spider în Nairobi.

— Teafăr în afară de onoare, răspund în Cape Town şi Marakech.

— Am uitat să te avertizez în legătură cu asta, îmi spune Jackie pe când sărim din Sidney în Lagrange Hive şi de-acolo în Buenos Aires.

Numai că la piept strânge giuvaerul wetstasy, iar pe trăsăturile manga i se citeşte bucuria egoistă a toxicomanului.

— Aşa vă folosiţi de fiecare nou-venit? Scoateţi castanele din foc...?

N-apucă să-mi răspundă, că în spaţiul virtual unde am ajuns se ivesc cognoboţii secţiei de stupefiante. Picături monstruoase de mercur, fluide şi iuţi, care scuipă cu acid peste tot ceea ce le opune rezistenţă. N-are rost să ne apărăm, mai ales că până acum am învăţat doar să pătrundem prin structurile defensive ale altora, aşa încât ne continuăm fuga prin reţea. Ne deghizăm rând pe rând în seriale online, arhive de reviste academice, statistici şi situaţii contabile. Trecem prin bursa din Tokio, biblioteca Congresului Americii de Est, sediul Asociaţiei Celor Care Nu şi o mie de alte spaţii virtuale.

Spider are talent la surfing, iar Jackie ar putea să ne dea lecţii, numai că lipitorile alea cromate sunt mereu cu un pas în urma noastră, croindu-şi o brazdă largă prin câmpurile de date. Sper că nefericiţii prin ciberspaţiul cărora trecem au copii de siguranţă stocate şi prin alte părţi.

— Cum mama zmeilor se ţin ăştia scai după noi? se întreabă Spider cu voce tare pe culoarele Ermitajului.

Parcurgem în viteză catedrala Sfântul Paul, iar cognoboţii poliţiei fac

prăpăd în opera lui Sir Christopher Wren. Apoi, pe la mijlocul unei păduri amazoniene care de mult nu mai e luxuriantă decât în realitatea virtuală, îmi soseşte răspunsul.

— Aruncă dracului programul, îi zic lui Jackie.

Figura sintetizată din milioane de pagini cu benzi desenate i se schimonoseşte pe neaşteptate.

— Crezi că mi-am riscat pielea pe degeaba? Nu renunţ la doza asta gratuită nici moartă.

— Dar asta le arată drumul cognoboţilor care ne urmăresc!

— O să li se urască până la urmă şi-or să ne lase-n pace!!

Nici ea nu crede aberaţia asta, dar îşi închipuie că dacă strigă suficient de tare ne convinge mai uşor.

— Staţi! latră în urma noastră vânătorii software.

Profit de diversiune ca să-i zbor din mână wetstasy-ul cu un dos de palmă. Diamantul se duce sclipind printre liane, pierzându-se în jungla virtuală. Jackie ar pleca să-l caute, însă lipitorile aproape ne-au încolţit şi numai de căutat diamante nu mai avem timp. Din fericire.

Ne reluăm goana bezmetică prin reţea, accesând fantezii orbitale, rapoarte diplomatice nepaleze şi loterii ilegale taiwaneze. Simt cum ciberspaţiul se strânge încet-încet, ca un năvod, în jurul nostru. Cognoboţii de la brigada stupefiante îşi cunosc bine meseria. Plantează detectoare prin toate locurile pe unde trec, aşa încât numărul zonelor prin care putem tranzita nereperaţi scade încet, dar sigur.

— Prea mult n-o mai putem duce aşa, Wizard, zice Spider cu o voce obosită. Ori ne topim naibii în peisaj, ori ne bagă ăştia la răcoare.

— Nu vezi că ne tot căznim de-atâta timp să-i pierdem, şi ei nimic?

— Dacă doar fugim de colo-colo, n-avem şanse, ne anunţă Jackie.

— Şi ce-ai vrea să facem?

— L-ai auzit pe Spider. Să ne topim în peisaj.

— Era o figură de stil, încearcă el să se apere.

— Am putea încerca la propriu, continuă Jackie netulburată, în timp ce planşele noastre trec cu viteza unui expres prin Guggenheim.

Când înţeleg ideea fetei, mă mir cum de nu ne-a dat şi nouă prin cap.

— Asta e, Spider. Efigiile noastre pot fi puse sub urmărire numai pentru că poliţia a înregistrat porţiuni din programele care le compun. Dacă împărţim programele în umbre şi le risipim în reţea...

— Ce hal de senzaţie ţi-ar putea da să simţi cum te împrăştii pe toate Infobahnurile? întreabă el pe un ton dezgustat.

Jackie apelează programul pentru codare şi biţii efigiilor ni se împart în

şiruri ca nişte spaghete care au ajuns simultan la concluzia că nu-şi mai pot continua traiul în acelaşi snop. În sensul cel mai propriu al cuvintelor, devenim una cu peisajul.

Tranziţia are loc subit.

Fără gradaţie.

Fără anestezie.

Fără milă.

Tim Leary m-ar invidia dacă ar şti.

* * *

E greu să exprim în cuvinte ceea ce simt, cu toate că am acces la toate cuvintele din toate limbile Pământului. Sau poale tocmai de aceea. De-a lungul nervilor mi se scurg convorbiri telefonice, iar muşchii îmi zvâcnesc în ritmul a zeci de mii de posturi multimedia. Vederea mi s-a spart în milioanele de faţete ale unor ochi de insectă, şi fiecare poligon minuscul prinde alt canal HDTV, într-un mozaic de o claritate cristalină. Pe limbă îmi apasă gustul fiecărei substanţe, de la aur la zirconiu, şi intensitatea fiecăreia în parte creşte sau scade, urmând fluctuaţiile bursiere. În loc de sânge, prin artere îmi pulsează miliarde de terabiţi. Iar Spider şi Jackie îmi sunt mai aproape decât mi-am fost eu însumi vreodată. La fel de aproape ca suma datelor din întregul ciberspaţiu. Am încetat să mai fim în matrice. Acum suntem matricea.

Şi, aflându-ne aici, sau mai curând pretutindeni, totul devine transparent, dezgolit, obscen de vizibil. Aflăm imediat dedesubturile rentabilizării structurilor poliţieneşti, urmând privatizării forţelor de ordine. Luăm la cunoştinţă fiecare detaliu: fabricarea şi distribuirea drogurilor, scrierea programelor halucinogene, controlul pieţelor de desfacere. E mult mai mult decât gluma aceea veche despre cea mai mare bandă de pe străzi – gaborii. Avem material de-un Watergate. Am putea isca o avalanşă de capete tocmai din vârful piramidei.

Mă pregătesc să difuzez ştirea pe toate posturile multimedia când viziunea de insectă mi se umple cu imagini identice, care apoi se recompun într-una singură. Un schelet în frac şi cu joben. Baron Samedi, stăpânul cimitirelor, sau mai curând Vee Jay Slaughter cu o nouă înfăţişare.

— Aţi ajuns mai departe decât în secretele penibile ale Anna Bellei Hunt. Mult mai departe.

Rânjetul său e atât de larg, încât pune la încercare până şi fizionomia unui craniu.

— Ce-ţi pasă? îl înfruntă Spider, compunându-şi vocea din pârâit modulat de electricitate statică. Doar tu ne-ai învăţat să ne băgăm mereu nasul pe unde nu trebuie.

— E clar că tot îmi mai porţi pică pentru chestia cu premiul. Deşi, crede-mă, nu merita.

Pufnetul înciudat al lui Spider umple de paraziţi toate canalele HDTV din emisfera sudică.

— Dar am o ofertă mult mai bună pentru voi, continuă Vee Jay. V-aţi putea continua ocupaţia preferată scriind programe wetstasy, testându-le, oferindu-le şi altora, căutând secretele unor persoane bine alese şi mergând din petrecere în petrecere.

— Adică alăturându-ne cabalei, completează Jackie, imitându-i ironic intonaţia.

— Şi dacă-ţi spunem să-ţi iei oferta şi să ţi-o vâri în ceea ce le serveşte IA-urilor drept fund?

Vee Jay înalţă din umeri, iar craniul său izbuteşte să ia o înfăţişare posomorâtă.

— E regretabil cum uneori bombele logice din cipurile ID se declanşează într-un mod absolut inexplicabil.

— Asta se numeşte, probabil, înscriere voluntară în forţele de ordine, mârâie Spider.

— Dacă vrei.

Cred că cel care-a spus că nu poţi scăpa de moarte şi impozite nu-l cunoscuse pe Vee Jay Slaughter, altfel cu siguranţă că l-ar fi menţionat.

Tăcerea noastră începe să devină stânjenitoare. Din orbita stângă a lui Vee Jay se iveşte un vierme alb care porneşte unduind în jos. Un altul îi coboară din orbita dreaptă, urmat de încă doi. Apoi alţii şi alţii, care i se revarsă peste hârca rânjită şi pe reverele din mătase ale fracului. Îşi duce falangele descărnate la faţă, scrijelindu-şi pometii. Scrâşnetul osului pe os şi urletul IA-ului se răspândesc prin fibre optice în toată lumea, ca o intensificare subită a exploziilor solare, înecând transmisiile radio. Curând, Vee Jay nu se mai vede de sub mormanul colcăitor.

După un timp, viermii se împrăştie care-ncotro. Din Vee Jay Slaughter n-a mai rămas nici măcar jobenul.

— E regretabil cum uneori bombele logice se declanşează într-un mod absolut inexplicabil, ne şuşoteşte o altă voce ca amintirea unui vânt de toamnă rătăcind pe kilometri de coridoare pustii. Cum v-ar plăcea ca, în schimbul unor sume decente, să-i strângeţi niţel cu uşa pe potentaţii care au introdus cipurile ID şi restricţiile de circulaţie?

— După toată tevatura de azi, răspunde Jackie, am face-o şi gratis, domnule...

— Drifter, modulează vântul tomnatic. Numiţi-mă Drifter.